

C/2024/4977

19.8.2024

Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2024 r. – UniCredit i UniCredit Bank/Komisja

(Sprawa T-336/24)

(C/2024/4977)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: UniCredit SpA (Turyn, Włochy), UniCredit Bank GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci I. Vandenborre, T. Selwyn Sharpe i I. Stamati)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr C(2024) 3287 final wydanej w dniu 8 maja 2024 r. (zwanej dalej „decyzją”) w przedmiocie zastrzeżeń wobec ujawnienia informacji poprzez publikację podniesionych przez UniCredit S.p.A and UniCredit Bank AG na podstawie art. 8 decyzji 2011/695/UE przewodniczącego Komisji Europejskiej z dnia 13 października 2011 r. w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji (sprawa AT.40324 – Europejskie obligacje skarbowe).

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy. W zaskarżonej decyzji naruszono prawo poprzez odrzucenie argumentów podniesionych przez UniCredit na poparcie złożonych przez tę spółkę wniosków o zachowanie poufności w odniesieniu do każdej kategorii informacji. Decyzja jest ponadto niewystarczająco uzasadniona ze względu na to, że odsyła ona jedynie do wniosków UniCredit o zachowanie poufności w pobieżny i ogólny sposób oraz nie zawiera wystarczającego uzasadnienia odnośnie do oddalenia w całości poszczególnych wniosków UniCredit.
2. Zarzut drugi. W zaskarżonej decyzji naruszono prawo ze względu na nieprawidłowe zastosowanie orzecznictwa Sądu w zawartej w tej decyzji ocenie, że informacje poufne UniCredit nie są objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej. Ponadto w decyzji błędnie ustalono, że interes adresatów decyzji stwierdzającej naruszenie leżący w nieujawnieniu publicznie ich zachowania stanowiącego naruszenie nie zasługuje na jakąkolwiek szczególną ochronę w odniesieniu do informacji chronionych obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej i że nie ma on związku ze stwierdzeniem naruszenia. W decyzji nie wykazano również, z jakiego powodu interes publiczny w ujawnieniu informacji poufnych powinien być ceniony wyżej niż uzasadnione interesy handlowe UniCredit leżące w ochronie jej informacji poufnych.
3. Zarzut trzeci. W decyzji naruszono prawo i zasadę domniemania niewinności poprzez niewłaściwe zastosowanie orzecznictwa Sądu przy ocenie, czy ustalenia dotyczące naruszenia niewymienione w sentencji decyzji są co do zasady poufne. W decyzji w sposób nieuzasadniony uniemożliwiono UniCredit skorzystanie z prawa podstawowego w odniesieniu do informacji, która nie jest objęta zakresem czasowym ani definicją produktu decyzji stwierdzającej naruszenie, jak również nawiązującej do dalej idącej odpowiedzialności UniCredit, wyłącznie na tej podstawie, że spółka ta jest adresatem innej decyzji stwierdzającej naruszenie, mającej bardziej ograniczony zakres.
4. Zarzut czwarty. Zaskarżona decyzja jest błędna ze względu na nawiązanie do wniosków o zachowanie poufności pozostałych stron niezwiązanych z wnioskami UniCredit i ponadto zawiera błędne odesłania do motywów, co uniemożliwia UniCredit pełne zrozumienie charakteru twierdzeń Komisji Europejskiej.